

se mi je vendarle posrečilo rešiti se nevarnih spon. Od tedaj pa se pridno izogibam enakih mrež in kako bi tudi ne postala oprezna po takih ne-zgodah?

Pa še drugo pošast naj vam omenim. Bilo je lepega solnčnega dopoldne, ko poletavam z množico sester in drugih podobnih živalic po steklu velikega okna. Nič hudega sluteč se oddahnem v kotičku, kar me nekdo nemilo zgrabi za vrat. Bila je žival rumenoprogastega trupla; ljudje ji rekajo menda osa. Nisem se mogla kar nič ganiti, kajti tičala sem ji kakor v kleščah. Nisem mislila družega, kakor da se mi bliža zadnja ura. Vendar mi tudi zdaj še ni bila usojena. Zgodilo se mi je takrat po pogovoru: Kjer dva prepir mori, se tretji veseli. Priletela je namreč še druga osa, ki me je hotela prvi vzeti, in v prepiru, ki je nastal, se mi posrečilo pobegniti.

Dolgo časa sem živela zdaj brez nezgode. Minilo je poletje, minila je jesen. Mraz, ki je mnogo mojih tovarišic pokončal, primoral je tudi mene, da si poiščem toplo sobo. Vendar mi že zrak ni več ugajal in čutila sem že tudi betežno starost. Vsa slabotna poletujem nekoč nad mizo, na kateri je stala skleda vroče juhe. Vzdigujoč se sopar me je pa tako omamil, da sem padla v jed. Gotovo bi me bila našla tukaj smrt, da me ni nekdo zajel z žlico in me vrgel po tleh. Grozna opeklina me pa vendar ni ugonobila. Ozdravela sem, toda odpadla mi je ena noga, katero sedaj na stare dni kaj bridko pogrešam. Poslej sem se ogibala vsake nevarnosti. Zlezla sem v majhno tesno špranjico v steni in tam sem prespala vso zimo.

Ko je pa zopet začel veti topli pomladanski vetrec, sem že čutila tudi jaz starica novo življenje. Začela sem iznova poletavati, toda sedanje moje kretanje je le okorno in počasno. Nekoliko sem res oživela, vendar že čutim, kako se mi kri počasneje pretaka po žilah. Tudi mislim, da se me je lotila neizprosljiva naša bolezen, nekaka gobava bolezen, katera nam muham strdi kri in nam grozno napne truplo. V nekaterih dneh me bodete morda našli mrtvo in vso zateklo na kaki šipi, okoli mene pa zajedalce mojega življenja v podobi drobnega prahu.

Pa naj bo! Konec me ne straši, saj že preveč čutim nadložnosti svojega starega življenja. Živela sem nad štiri sto dni in prestala sem mnogo.

Konec pa pride vsakómu enkrat — meni in tebi.

Silvester.

Veseli turist.

Raz goro v doline,
Iz dolov v goró,
To moje veselje
Je bilo in bo.

Razgled se odpira
Prekrasen z gore:
Kras millega doma
Mi dviga srce.

Ti dom moj slovenski,
Kako si krasan,
Naj z gore te gledam,
Naj spejem čez plan.

Le palico v roko
Pa pot pod nogé
Pa hajdimo, bratje,
Čez plan in gorét!

Samko Cvetkov

